

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 447/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu Martina Vernarského a zo sudcov Petra Straku a Roberta Šorla (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti FIT PLUS, spol. s r. o., Elektrárenská 1, Bratislava, IČO 31 352 626, zastúpenej advokátskou kanceláriou Bukovinský & Chlipala, s. r. o., Svätoplukova 30, Bratislava, v mene ktorej koná JUDr. Ing. Miroslav Chlipala, PhD., pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 CoPv 4/2020-218 z 1. júla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti FIT PLUS, spol. s r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Rekapitulácia ústavnej sťažnosti a napadnutého rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. októbra 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti FIT PLUS, spol. s r. o. Elektrárenská 1, Bratislava, IČO 31 352 626, (ďalej len „sťažovateľka“), proti v záhlaví označenému uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“), ktorým malo byť zasiahnuté do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a tiež do práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

2. Sťažovateľka sa v konaní pred všeobecnými súdmi pre účely ochrany pred nekalosúťažným konaním žalovaných domáhala vydania neodkladného opatrenia, ktorým by súdy žalovaným zakázali používať označenie „Fitline“ v súvislosti s poskytovaním služieb v oblasti fitness a športu. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 16 CbPv 3/2020 z 27. februára 2020 tomuto návrhu vyhovel a neodkladné opatrenie nariadil. Dospel k záveru, že sťažovateľka osvedčila naliehavý právny záujem na ochrane práva k jej ochrannej známke s dátumom prednosti. Okresný súd považoval za osvedčené, že žalovaní začali podnikat' v rovnakej oblasti ako sťažovateľka, a to v rovnakom sídle ako bolo sídlo sťažovateľky predtým, než sa presťahovala do obchodného centra a podnikajú s prvkami jej označenia, ktoré sa podobajú jednak farbou, vyobrazením športovcov na označení, dominantným postavením slova „Fit“ a slova „line“, ktoré je takisto napísané písaným písmom ako slovo „plus“ v názve „Fitplus“, teda v označení sťažovateľky. Žalovaní podľa okresného súdu bežného spotrebiteľa uvádzajú do omylu, že vytvorili spoluprácu so sťažovateľkou, ktorá má vysoké renomé a je v povedomí spotrebiteľov braná ako špička v odbore, resp. že ju na trhu úplne nahradili. Tým spôsobujú sťažovateľke finančnú aj nemajetkovú ujmu.

3. Krajský súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením toto rozhodnutie zmenil tak, že návrh zamietol. Stotožnil sa s tvrdením žalovaných v podanom odvolaní, podľa ktorých ochranná známka žalovaných nie je zameniteľná s ochrannou známkou sťažovateľky, pretože ich zameniteľnosť treba posudzovať z hľadiska priemerného spotrebiteľa. Tým je taký zákazník, ktorý má dostatok informácií v rozumnej miere, je pozorný a opatrný a možno od neho očakávať, že prihliadne na podstatné rozdiely medzi značkami. Nemožno teda vychádzať len zo zhodných prvkov označení, ale aj z celkového dojmu, ktorým dotknuté označenie vizuálne pôsobí na zákazníka. Je nutné brať do úvahy dominantné a rozlišujúce prvky. Pri posudzovaní týchto prvkov odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľ neosvedčil návrh na nariadenie neodkladného opatrenia z tohto pohľadu ani že by žalovaní spôsobili odliv zákazníkov sťažovateľky. Ide o sťažovateľkou tvrdené skutočnosti, ktoré musia byť predmetom dokazovania vo veci samej. Ďalej uviedol, že sťažovateľka sa mohla brániť už pri zápise ochrannej známky žalovaných, a to podaním námietok do 30 dní od zverejnenia ich prihlášky [§ 30 ods. 1 zákona č. 506/2009 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochranných známkach“)]. Zápis ochrannej známky je síce možné zrušiť aj na základe súdneho rozhodnutia, podľa ktorého použitie zapísanej ochrannej známky je nekalosúťažné konanie. Pre hodnoverné zistenie, že k nekalosúťažnému konaniu dochádza, je však potrebné vykonať dokazovanie vo veci, čo nie je predmetom konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

4. Sťažovateľka v úvode ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že splnila povinnosť vyčerpať všetky dostupné prostriedky nápravy, keďže dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci nariadenia neodkladného opatrenia, ktoré nekonzumuje rozhodnutie vo veci samej, je podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) neprípustné (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 157/2017 z 11. 11. 2017, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2018 pod č. R 21/2018). Zároveň toto rozhodnutie nemôže stáť mimo sféry individuálnej ochrany ústavnosti, pretože žiaden právny inštitút nemôže mať „ústavnú imunitu“ a byť nekontrolovateľný. Rozhodnutie krajského súdu sa sťažovateľke javí byť arbitrárne zo štyroch dôvodov: a) krajský súd zredukoval posudzovanie

nekalosúťažných aspektov len na skúmanie zameniteľnosti označenia sťažovateľky s ochrannou známkou žalovaných, b) vychádzal z právne neudržateľných predpokladov o vzájomných vzťahoch medzi právnymi prostriedkami ochrany podľa zákona o ochranných známkach a podľa Civilného sporového poriadku, c) vychádzal z právne neudržateľných predpokladov o vzájomných vzťahoch medzi právami majiteľa ochrannej známky a tretej osoby dotknutej nekalosúťažným konaním a d) nesprávne posúdil mieru preukázania podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia a intenzity porušovania práv sťažovateľky.

5. Sťažovateľka sa bránila pred nekalosúťažným konaním žalovaných, o ktorom mal svedčiť súbor ňou tvrdených okolností, konkrétne skutočnosť, že žalovaní začali podnikat' v rovnakej oblasti, na rovnakej adrese v priestoroch, kde bola viac než 15 rokov umiestnená prevádzka sťažovateľky, novootvorenú prevádzku reprezentujú rovnaké osoby, ktoré 15 rokov pôsobili v prevádzke sťažovateľky, a vizuálna identita novootvorenej prevádzky nepochybne nadväzuje na vizuálnu identitu sťažovateľky (pričom sa nevyžaduje pravdepodobnosť zámenny). Krajský súd skutkové a právne dôvody návrhu nesprávne zredukoval na nároky z majiteľstva ochrannej známky, ktoré sťažovateľka paradoxne ani neuplatňovala. Opomenul skúmanie jednotlivých aspektov nekalej súťaže, a to existenciu súťažného vzťahu, rozpor s dobrými mravmi a spôsobilosť privodiť ujmu. Namiesto toho postupoval krajský súd už na prvý pohľad nelogicky a nezmyselne, keď si v prvom kroku nesprávne stanovil premisu o uplatňovaní práv sťažovateľky z jej ochrannej známky, v druhom si postavil nesprávny predpoklad o potrebe zameniteľnosti medzi ochrannou známkou sťažovateľky a žalovaného a v treťom konštatoval neexistenciu zameniteľnosti, čo je však pre danú vec irelevantný záver. Zjavné neporozumenie krajského súdu základným komponentom sporu nemôže ísť na ťarchu sťažovateľky.

6. Krajský súd tiež vychádzal z nesprávneho pochopenia vzťahu medzi právnymi prostriedkami ochrany vyplývajúcimi zo zákona o ochranných známkach a ochrany pred nekalou súťažou. Z jeho rozhodnutia je možné odvodiť, že sťažovateľke odoprel ochranu pred nekalosúťažným konaním z dôvodu, že si neuplatnila námietky v registračnom konaní. Tento záver nemá žiadnu oporu ani v právnej úprave, ani v práve Európskej únie.

Sťažovateľka poukazuje na smernicu Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2436 zo 16. decembra 2015 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známk (recitál 40), z ktorej jednoznačne vyplýva, že táto smernica nemá vylučovať možnosť uplatniť na ochranné známky ustanovenia iných právnych predpisov členských štátov, ako sú napr. ustanovenia týkajúce sa nekalej súťaže, občianskoprávnej zodpovednosti či ochrany spotrebiteľa. Krajský súd sa odmietol návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia vecne zaoberať s tvrdením, že sťažovateľka mala využiť iné prostriedky právnej ochrany, ktoré ani neprichádzali do úvahy. Ide o prípad *denegatio iustitiae*.

7. Sťažovateľka ďalej uvádza, že krajský súd nesprávne posúdil vzájomný vzťah medzi právami majiteľa ochrannej známky a tretej osoby dotknutej nekalosúťažným konaním. Majiteľstvo ochrannej známky nevytvára imunitu pred nárokmi z nekalosúťažného konania, ako sa nesprávne domnieva krajský súd, konštatujúc, že *„vzhľadom na petit, ktorý je zásahom do práv odporcu... ktorý požíva ochranu podľa § 8 ods. 1 zákona o ochranných známkach, je nariadenie neodkladného opatrenia nesprávne, nakoľko ako už bolo uvedené, navrhovateľ nepreukázal potrebu bezodkladnej úpravy pomerov...“*. Majiteľstvo ochrannej známky vytvára procesnú výhodu, keď je majiteľ v pozícii žalobcu, nie však v prípade, že je žalovaným. Ak dôjde k stretu práva proti nekalej súťaži a práva majiteľa ochrannej známky, právo proti nekalej súťaži má silnejšie postavenie. Zákonodarca totiž povyšuje slušnosť v hospodárskej súťaži nad formálne priznané absolútne práva. O tom svedčí aj osobitný dôvod zrušenia ochrannej známky podľa § 34 ods. 2 písm. d) zákona o ochranných známkach v prípadoch, keď súd rozhodne, že použitie ochrannej známky je nekalé súťažné konanie. Preferenciu ochrany dobrých mravov súťaže pred formálnou známkovou ochranou potvrdzuje aj judikatúra (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžhuv 6/2013 z 30. 4. 2014) a tiež sťažovateľkou citovaná odborná literatúra.

8. Krajský súd *de facto* vylúčil možnosť nariadenia neodkladného opatrenia vo veci nekalosúťažného konania, keď konštatoval, že pre hodnoverné zistenie relevantného skutkového stavu je potrebné vykonať dokazovanie vo veci samej. Tým tiež poprel stabilnú

rozhodovaciú prax, podľa ktorej skutočnosti tvrdené v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je potrebné osvedčiť, a nie dokazovať (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Cob 32/2020 z 2. 4. 2020).

9. Sťažovateľka vzhľadom na uvedené konštatuje, že krajský súd nedal jasné, zrozumiteľné a logické odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace z predmetom ochrany, tak ako to vyžaduje judikatúra ústavného súdu či ESLP. Táto povinnosť sa vzťahuje aj na konanie o neodkladných opatreniach, ako vyplýva z nálezu sp. zn. I. ÚS 191/2019 z 26. novembra 2019. Tým porušil jej základné právo na súdnu ochranu, resp. na spravodlivý proces. Preto navrhuje, aby ústavný súd konštatoval porušenie uvedených práv a napadnuté rozhodnutie zrušil, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

II.

Posúdenie veci ústavným súdom

10. Ústavný súd po oboznámení sa s návrhom sťažovateľky konštatuje, že ide o návrh, k prerokovaniu ktorého má ústavný súd právomoc, sťažovateľka je osobou oprávnenou na jeho podanie a je riadne zastúpená, návrh spĺňa všetky obsahové náležitosti vyžadované zákonom č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a je podaný včas. Návrh je prípustný, keďže sťažovateľka vyčerpala všetky účinné a dostupné prostriedky, ktoré jej zákon priznáva (§ 132 ods. 2 a contrario). Vzhľadom na uznesenie publikované pod č. R 21/2018, ktorým najvyšší súd vylúčil prípustnosť dovolania podľa § 420 Civilného sporového poriadku proti rozhodnutiu o (ne)nariadení predbežného opatrenia, ktoré nemá povahu rozhodnutia vo veci samej, ktorým je aj ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu, nemožno od sťažovateľky požadovať vyčerpanie dovolania [dovolanie podľa § 421 Civilného sporového poriadku je vylúčené priamo zákonom – pozri § 421 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d), pozn.]. Sú teda splnené všetky procesné podmienky k prerokovaniu návrhu.

Zároveň však ide o návrh zjavne neopodstatnený v zmysle ustanovenia § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

11. Ustanovenie § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde dáva v záujme racionality a efektivity konania ústavnému súdu právomoc posúdiť opodstatnenosť návrhu ešte predtým, než dospeje k záveru, že návrh príjme na ďalšie konanie a rozhodne o ňom meritórne nálezom. Ide o špecifickú a relatívne samostatnú časť konania, ktorá nemá charakter konania kontradiktórneho, a kedy ústavný súd môže rozhodnúť len na základe tvrdení uvedených v ústavnej sťažnosti a obsahu napadnutých rozhodnutí priložených k ústavnej sťažnosti. Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd takú sťažnosť, keď uplatnené námietky (vady vytýkané rozhodnutiu) nie sú spôsobilé spochybniť jeho ústavnosť. Inými slovami, ide o situácie, keď ústavnej sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia. Na to, aby bol konštatovaný zásah do práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivý proces, musí ísť o pochybenia presahujúce intenzitu „nezákonnosti“. V situácii, keď sťažovateľ spochybňuje právne závery všeobecného súdu výlučne s poukazom na ich nesprávnosť či nezákonnosť, stavia tým ústavný súd do role ďalšej prieskumnej inštalácie, ktorá mu neprináleží. O takú situáciu ide aj v posudzovanom prípade.

12. Ústavný súd vychádza z už uvedeného, teda že nie je jeho úlohou posudzovať správnosť jednotlivých dielčích záverov krajského súdu. Podstatné je, aby bol aspoň nosný záver krajského súdu z ústavného hľadiska udržateľný, t. j. nešlo by o také posúdenie skutkových či právnych aspektov veci, ktoré by bolo logicky neúnosné, resp. by ich (pokiaľ ide o právne závery) nebolo možné na základe žiadnej výkladovej metódy odvodiť. Sťažovateľka naznačuje, že krajský súd založil svoje rozhodnutie na posúdení otázky, ktorá vôbec nebola a nemala byť predmetom veci – konkrétne malo ísť o otázku zameniteľnosti ochranných známk z pohľadu bežného spotrebiteľa. Ústavný súd sa nestotožňuje s tým, že krajský súd si nepredvídateľne stanovil hypotézu o potrebe zameniteľnosti, ktorú následne skúmal. Krajský súd v rozhodnutí (bod 78) reaguje na nosný dôvod nariadenia neodkladného opatrenia zo strany okresného súdu, ktorým bola skutočnosť, že žalovaní „bežného spotrebiteľa uvádzajú do omylu, že odporca 1/ vytvoril spoluprácu

s navrhovateľom, alebo nahradil navrhovateľa na trhu úplne, pričom navrhovateľ má už na trhu dlhodobo vytvorené vysoké renomé a je v povedomí spotrebiteľov braný ako špička na trhu v oblasti fitness, čím vlastne spôsobili navrhovateľovi finančnú, ale aj nemajetkovú ujmu“ (bod 28 uznesenia okresného súdu). Bol to teda okresný súd, ktorý stanovil hypotézu o vyvolaní nebezpečenstva zámény u zákazníkov (keď konanie žalovaných kvalifikoval ako nekalosúťažné konanie spadajúce pod § 47 ods. 1 a § 48 Obchodného zákonníka, pričom tejto kvalifikácie sa domáhala sama sťažovateľka v podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v bodoch 20 – 23), čo v sebe zahŕňa aj prvok zameniteľnosti (teda otázku, do akej miery si môže spotrebiteľ myslieť, že v skutočnosti obchoduje so sťažovateľkou), ktorému sa následne venoval a ktorého absenciu konštatoval krajský súd. V tomto smere krajský súd uviedol, že pravdepodobnosť zámény je potrebné posudzovať z hľadiska priemerného spotrebiteľa, teda zákazníka, ktorý má dostatok informácií v rozumnej miere, je pozorný a opatrný a možno od neho očakávať, že prihliadne na podstatné rozdiely medzi značkami. Z pohľadu takéhoto zákazníka nebezpečenstvo zámény krajský súd nevidel. Na tomto mieste končí úloha ústavného súdu pri posúdení danej veci. Pokiaľ by prekročil danú hranicu a posudzoval by, či súhrn daných skutkových okolností svedčí alebo nesvedčí o nebezpečenstve uvádzania spotrebiteľa do omylu, vstupoval by tým do kompetencie všeobecných súdov. Ústavný súd môže do veci zasiahnuť len tam, kde by bol určitý súdmi prijatý záver v extrémnom rozpore so zistenými skutkovými okolnosťami, čo nie je tento prípad.

13. Závery krajského súdu týkajúce sa vzťahu medzi prostriedkami ochrany podľa zákona o ochranných známkach a podľa občianskoprávných predpisov neboli nosným dôvodom jeho rozhodnutia, preto sa nimi ústavný súd podrobnejšie nezaoberal. Záver, že by krajský súd vytvoril „imunitu“ majiteľa ochrannej známky pred nekalosúťažnými nárokmi tretej osoby, z jeho rozhodnutia nevyplýva. Konštatovanie, podľa ktorého *„vzhľadom na petit, ktorý je zásahom do práv odporcu... ktorý požíva ochranu podľa § 8 ods. 1 zákona o ochranných známkach, je nariadenie neodkladného opatrenia nesprávne...“*, je potrebné čítať aj s dôvetkom *„... nakoľko ako už bolo uvedené, navrhovateľ nepreukázal potrebu bezodkladnej úpravy pomerov...“*. Možnosť, aby neodkladné opatrenie voči majiteľovi ochrannej známky bolo nariadené, ostala teda

ponechaná pre prípady, kde bude preukázaná potreba bezodkladnej úpravy pomerov, čo sa však podľa krajského súdu v danom prípade nestalo z dôvodov uvedených predovšetkým v bode 78 jeho rozhodnutia.

14. S ohľadom na už uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2020

Martin Vernarský
predseda senátu